

Belezuhanjunk a Vénuszba,
a fortyogó hóbe.
Az űrhajó mint egy apró
fekete pont
a Nap fényétől izzó
lehunyt szem retináján;
mint egy végleg elkallódott
petesejt a testből kizúduló vérben.

Nem lett volna élettered.
Nem lett volna oxigén.
Az asztronauták fuldokolva
vágják el az összes kötelet.

Talán gonosz lettél volna:
talán kísértet vagy egy londoni házban,
valaki, aki mindig átrendezi
a betűmágneseket a fürdőkád felett.

Ha nem ölthetsz testet,
mért követsz?

Nézel le ránk,
mint egy őszöreg pulzár,
én benyelem a fényed,
mint egy békát,

átszakítják a hasam,
szétszakítják a bolygót
a súlyos kövek.

88 ÚT A MARSRA

agyagcserép az arcom
agyagkorsó, mit a falhoz csapnak
fehéredik rajtam a máz
álomban kiszáradt város
egyetlen kútjába merítkezem
úgy érzem széthasadt
holdkráter a fejem

egy szakadt szatyorba dobálok mindent
visszalopom, mit elloptak tőlem
Bowie szemgödrébe temetem
a kert végébe elásott összes gyerekem

lélekkolomp az űrkutyán
kisminkelem magam
elrejttem az arcom
ne pécézzzen ki magának a halál

nem tudok kijutni ebből az álomból
mállik szét, mint a porszemek
lecsapott lepkeszárnyak
verdesnek kaleidoszkóp csapdában
lélegezz
kérek, lélegezz